

dyrtidsportionerne, knyttet til reguleringspristalene 121, 124 og 127. Den 12 måneders periode, der berøres af dyrtidsportionernes bortfald, begynder ikke på samme tidspunkt for alle grupper af lønmodtagere. Medens 12 måneders perioden således løber fra 1. marts 1974 til 28. februar 1975 for alle lønmodtagere under LO's overenskomstområde, løber perioden fra 1. april 1974 til 31. marts 1975 for tjenestemændene.

Dyrtidstilskuddets størrelse foreslås fastsat på grundlag af den nedgang i købekraft, som dyrtidsportionernes bortfald medfører for de lønmodtagere, der aflønnes efter LO-overenskomsterne på det private arbejdsmarked. For disse lønmodtagere udgør en dyrtidsportion normalt 40 øre pr. time. Når der tages hensyn til feriegodtgørelse og søgnehelligdagsbetaling, bliver det ca. 875 kr. pr. år eller 2.625 pr. år for tre dyrtidsportioner.

Ved opgørelsen af tabet i købekraft må der først og fremmest tages hensyn til, at dyrtidsportionerne indkomstbeskattes. For ufaglærte og faglærte arbejdere, hvis indtægter svarer til de nuværende gennemsnitslønninger, vil den foreløbige skat variere noget fra kommune til kommune, men det typiske skattetræk ved lønudbetalingen vil i 1974 være 45-50 pct. af dyrtidsportionerne. Herved nedsættes de tre dyrtidsportioner fra de 2.625 kr. til fra ca. 1.315 til ca. 1.445 kr. Ved slutskattens beregning, der først finder sted i 1975, beskæres dyrtidsportionerne med den såkaldte marginalskat, der typisk vil ligge på 50-60 pct., altså over de tilsvarende trækprocenter. Herved nedsætter indkomstskatten de tre dyrtidsportioner yderligere til fra ca. 1.050 kr. til ca. 1.315 kr.

Herudover må der imidlertid tages hensyn til, at udløsningen af tre dyrtidsportioner vil resultere i en omkostningsforøgelse i erhvervene, som stort set må forventes at blive overvæltet på priserne. Den realindkomstforbedring, som opnås i kraft af dyrtidsportionerne, reduceres herigennem til omkring halvdelen af det beløb, der er blevet tilbage, når marginalskatten er trukket fra.

Ved fastsættelsen af dyrtidstilskuddets størrelse må der således tages hensyn til, at disse prisstigninger undgås. I betragtning af, at prisstigningerne små anses for meget byrdefulde for personer med små indtægter, er det imidlertid fundet rigtigst at ansætte dyrtidstilskuddet til 1.000 kr., hvorved det i de typiske tilfælde vil have en større købekraft end de tre dyrtidsportioner.

En del lønmodtagere, f. eks. blandt tjenestemændene, får større dyrtidsportioner end de lønmodtagere, der aflønnes efter overenskomsterne på det private arbejdsmarked. Selv om mange af disse

lønmodtagere har højere indtægter og dermed højere trækprocent og højere marginalskatteprocent end de fleste arbejdere, vil det foreslåede dyrtidstilskud på 1.000 kr. ikke give dem fuld dækning for den nedsættelse af deres købekraft, som bortfaldet af de tre dyrtidsportioner medfører. Til gengæld vil lønmodtagere, der får særligt lave dyrtidsportioner, som f. eks. lærlinge, også få et dyrtidstilskud på 1.000 kr., selv om det væsentlig vil overstige deres tab ved dyrtidsportionernes bortfald.

Af praktiske grunde har man valgt at udbetale det foreslåede dyrtidstilskud over samme periode for samtlige lønmodtagere og at samle hele udbetalingen i et enkelt kalenderår. Ud fra disse betragtninger foreslås det, at dyrtidstilskuddet udbetales løbende over perioden fra 1. marts til 31. december 1974. De løbende udbetalinger foreslås forhøjet så meget, at der i løbet af de 10 måneder ydes dækning for et helt år.

Tilskudsordningen er tilrettelagt ud fra det hensyn, at arbejdet med udbetalingen bør knyttes til de bestående betalingsfunktioner mellem lønmodtagerne, arbejdsgiverne og det offentlige, og at udbetalingerne bør påbegyndes samtidig med eller snarest muligt efter, at dyrtidsportionerne er faldet bort. På baggrund heraf har man fundet det hensigtsmæssigt at lade arbejdsgiverne foretage en løbende, *foreløbig udbetaling* af dyrtidstilskuddene i forbindelse med lønafregningerne i perioden 1. marts — 31. december 1974.

Det foreslås, at finansministeren skal fastsætte, hvor meget det foreløbige tilskud skal udgøre pr. dag, pr. uge og pr. måned. For at forenkle tilskudsberegningen er det tanken, at tilskudssatserne skal fastsættes således, at arbejdsgiveren ved tilskuddets beregning såvidt muligt skal benytte samme antal dage som ved beregningen af skattetrækket hos den enkelte lønmodtager. Samtidig skal det samlede tilskud for hele perioden fra 1. marts 1974 og året ud for de enkelte lønmodtagere såvidt muligt nå op på *det endelige dyrtidstilskud*, der for hele perioden foreslås fastsat til 1.000 kr., dog højst 10 pct. af lønmodtagerens A-indkomst og indtægt om bord.

Ved lønudbetalingen skal arbejdsgiveren som hidtil give lønmodtageren oplysning om den indtjente løn og den heri indeholdte foreløbige skat. Den herefter fremkomne nettoløn skal efter forslaget forhøjes med det foreløbige dyrtidstilskud for lønningsperioden, og det tillæg til nettolønnen skal anføres på den afregningsblanket, som lønmodtageren får samtidig med lønudbetalingen.

Hvis det ved slutskatteberegningen viser sig, at lønmodtageren gennem arbejdsgiverens udbetalinger af foreløbige tilskud har fået for lidt i tilskud, vil det